

IX

Biennial d'art

Girona

Casa de Cultura
de la Diputació de Girona

***la fusió
entre art
i públic***

Un retrat precís

La Biennial d'Art de Girona ha arribat a la novena edició amb la voluntat de ser un retrat precís del moment de l'art produït a les comarques gironines i també una eina de suport als artistes que ens permet presentar-los al públic i, alhora, construir un fons artístic amb la compra de les obres distingides. Possiblement el temps i l'anàlisi de la seva evolució ens donaran una instantània més definitiva amb variacions sobre les tendències, els llenguatges i els artistes, però tenim el convenciment que la Biennial haurà resseguit amb força precisió el dia a dia d'aquesta realitat artística.

Revisant els catàlegs de les darreres edicions ens adonem que molts dels artistes que han esmerçat esforços per impel·lir l'art contemporani gironí han estat presents en la Biennial de Girona, i també, han intervingut en infinitat de propostes artístiques d'arreu de les comarques. Per tant, ens hem de sentir orgullosos de la tasca feta. Una tasca que no ha estat fàcil perquè el món de l'art evoluciona a gran velocitat a enorme velocitat: l'art ja no és majoritàriament decoratiu, tot i que potser no s'hauria de ser taxatiu amb aquesta afirmació. L'art i els seus canals de distribució ja no pretenen l'exclusivitat de certs circuits o mercats, però, paral·lelament, la cascada d'imatges que ens envaeixen a diari, sense aturador, ha canviat paradigmes artístics amb molts anys de valor referencial incontestable.

Ara per ara, en aquesta novena edició, un cop el jurat va revisar 192 obres de 72 artistes, l'obra Boix, d'Àlex Nogué, ha estat la guanyadora de la Biennial amb una profitosa interrelació de modernitat i tradició, en què el record de la pintura olotina es combina amb tota mena d'elements i idees d'avui dia. Juntament amb aquesta, cal remarcar-ne d'altres, com la contundent revisió de l'escultura i de l'escultor que ens ofereix Jordi Mitjà, o la reivindicació de la vigència de la pintura i el pinzell de Pep Camps en un món essencialment digital, o la fotografia dins la fotografia de Roger Serrat-Calvó, o l'aguda instal·lació poètica de Roser Bover.

Totes aquestes obres passaran a la col·lecció de la Fundació Casa de Cultura que juntament amb les de les altres vuit edicions, representen una part indispensable de l'art a les comarques gironines de les darreres dues dècades. Aquest catàleg que teniu a les mans deixa testimoni d'un interval de dos anys que no representa la totalitat, però que és una part fonamental d'un conjunt que ja fa més de dues dècades que construïm amb aquesta iniciativa.

Voldria també agrair l'esforç i la responsabilitat del jurat qualificador, a qui s'encomana una tasca gens fàcil, i, no cal dir-ho, encoratjar a tots i totes, artistes, públic, escriptors i divulgadors, a treballar per fer de l'art un llenguatge universal.

Pere Vila i Fulcarà

President de la Diputació de Girona

La lletra, la música i els intèrprets

«Un compromís amb l'art contemporani que té un doble propòsit: donar suport a l'artista, naturalment, però també acostar als ciutadans la realitat i les tendències de la creació artística en el present» (...) «configurar un fons públic d'art que permet la divulgació artística alhora que constitueix una fórmula de suport a la creació» (...), «traçar tendències i camins, sobretot amb la perspectiva que dona la continuïtat (...)», «encaixar amb les altres iniciatives artístiques que es produeixen per complementar-les i contribuir a l'equilibri del conjunt» (...) Tot són propòsits afirmatius recollits en diferents textos institucionals de catàlegs d'anteriors edicions de la Biennial d'Art de Girona. Una música agradable d'escoltar que queda més ajustada en la lletra de les bases de la convocatòria: adreçada a tots els artistes visuals o residents a les comarques gironines, una selecció d'obres destinades a ser exhibides a la Casa de Cultura de Girona (i reproduïdes en un catàleg), un jurat qualificat que proposa la compra de determinades obres per un valor total de 15.000 euros, etc. No, no és sobrer recordar aquestes quatre pinzellades perquè en la seva retòrica o concreció, amplitud o límits, és on artistes, jurat i públic acabem abocant sentit o interès. I ho interpretem i ho valorem, és clar.

La proliferació, el boom, la *biennialització* recurrent ha donat lloc a un ventall completíssim i desigual de propostes similars. N'hi ha de temàtiques, d'especialitzades en àmbits concrets, de pensades per proveir els fons d'un museu o fastuoses operacions de prestigi i luxe. Una varietat extrema que, en aquelles de més anomenada compten amb equips curatorials amb la voluntat de crear discursos globals i noves lectures. A vegades amb més publicitat que efectes reals. Hi ha de tot. La biennial gironina no té caràcter de discurs articulat o prepositiu: és de naturalesa al·luvial, d'aplegar i sondejar, de termòmetre, si es vol, però mai de punt d'inflexió o de ruptura. És de tonalitat polifònica. Per aquest motiu sempre és complex extreure una lectura simple de les obres presentades, seleccionades i premiades. Exemplifiquen aquesta diversitat els cinc autors als quals s'ha proposat la compra d'obra en la novena convocatòria. El màxim reconeixement ha estat per a una instal·lació d'Àlex Nogué que combina una detallada pintura de branquetes amb perforacions que deixen entreveure una constel·lació lumínica en la part posterior que, al seu torn, també és il·luminada per un altre fluorescent al davant. Un exercici d'ocultació i desvetllament, molt en la línia de la seva investigació sobre la percepció de les imatges. Pep Camps renova la seva iconografia pictòrica amb uns mosaics de colors blau, vermell i groc on s'alternen aleatòriament imatges contraposades i dissonants per evidenciar la tensió entre la capacitat destructiva i constructiva de la humanitat. En canvi, Jordi Mitjà utilitza l'estratègia de fer un pas enrere i pouar entre les ensenyances del que havia après fent l'ofici de manyà amb el seu pare per tal de trobar noves vies d'investigació on es dona importància al procés, als accidents i al seu propi estatus com a artista. Les dues darreres peces ens remetent a esferes diferents de la realitat rescatades d'imatges d'Internet, com les escenes de naufragis d'immigrants que Roser Bover tracta de forma seriada i esbossada, cercant una distanciament poètic i subtil o una altra realitat, la de Google Street View, l'exhaustiva cartografia del món físic on també apareixen prostitutes en els marges de les carreteres

i que posteriorment són esborrades per pressions diverses, un decorós maquillatge de determinats aspectes que convé ocultar que en Roger Serrat-Calvó assenyala irònicament.

En tots els casos, seria preferible anomenar-los projectes i no pas obres ja que per molt que ens referim a objectes individualitzats, en tots s'hi endevina un corpus teòric, una continuïtat en el procés d'investigació, una idea molt més completa i atractiva. És per aquest motiu que em sembla un valor afegit inqüestionable que l'artista guanyador de la Biennial pugui disposar d'una exposició individual, a posteriori, on desenvolupar una proposta específica, amb el temps i les condicions de producció necessàries.

Un cop tancada l'exposició, les obres comprades –perdó: projectes o, millor encara, baules dintre d'un projecte– engruixiran el fons que a poc a poc es va fent. En un futur proper se sabrà si la tria és prou encertada i representativa però demà-passat ja ens hauríem d'estar preocupant d'airejar-les convenientment, de trobar-hi el seu públic i la visibilitat adequada. Seria la millor pedagogia per explicar una de les virtuts d'aquesta biennial.

I sí, sempre hi ha un però. Alguna condició adversativa. Algun núvol que plana, com la davallada en el nombre de propostes presentades pels artistes. Com si decaigués l'interès, o hi hagi qui ja no s'hi senti interpel·lat. Una interpretació *bonista* –i alhora, una mica esbiaixada– es podria referir al progressiu establiment d'un model que va acotant els marges i ajusta el perfil de treball premiable. Per dir-ho planerament: el veredict del jurat com a instrument que modela i, amb el temps, crea tendència. Els membres del jurat són (som) fal·libles, discrecionals, amb gustos i criteris discutibles, però no sembla aquest el cas. En el parell d'ocasions que n'he estat partícip he pogut constatar com, més enllà d'afinitats electives, hi ha d'altres factors que modulen el resultat. Posem per cas: essent com són limitades les possibilitats de patrimonialitzar art contemporani i a manca d'altres camins que podrien considerar-se més proclius o «naturals», –per exemple, la compra d'obra des d'un mateix museu associada a projectes propis i necessitats detectades– la responsabilitat sobre la presa de decisions sobre un fons que ha de ser d'abast territorial s'accentua. Fins i tot gosaria dir (és una opinió absolutament personal) que se n'és molt, de ponderat, i que no hi ha voluntat de marcar línies inamovibles.

Una altra opció més extrema sobre aquesta menor participació, un revers tenebrós que ultrapassa el marc d'aquesta i d'altres convocatòries, podria ser la pauperització de les condicions de vida de l'artista. És una remor sorda però hi és: s'abandona, es claudica. Cada vegada són menys els que es poden dedicar amb intensitat a desenvolupar una carrera artística. Aquí cal no desestimar, tampoc, el suport puntual que pot suposar una aportació com una compra d'obra des de la Biennial.

Sigui per aquestes raons o d'altres, la tendència hi és, i ens podríem trobar davant d'un símptoma d'alguna cosa més. Com un refredat mal curat. Podria ser una bona excusa per plantejar-se alguna qüestió, per veure si els propòsits esmentats al principi se segueixen complint o se n'hi podrien afegir d'altres. Cal saber detectar si s'està desdibuixant el perfil, si no s'està donant resposta a noves necessitats, si hi ha esgotament en la fórmula i, per descomptat, com s'interrelaciona tot això amb el panorama canviant de l'ecosistema artístic.

Acabo aquest text tal com, potser, l'hauria d'haver començat, amb un bartlebià i covard «preferiria no fer-ho». Per temor de no ser suficientment curós, o encertat, o susceptible de ser mal interpretat. Però se m'ha permès assenyalar esclatxes i fer preguntes. Això s'agraeix, vet-ho aquí. Recullo, de nou, un

altre text institucional que encapçalava el catàleg de l'edició anterior: «És el nostre desig que la Biennial d'Art, oberta sempre als canvis que siguin raonables i necessaris d'acord amb l'evolució de la societat i de l'art, pugui ser aquesta eina útil de suport als artistes i de difusió per als ciutadans del present i que, amb la seva continuïtat, constitueixi també un testimoni valuós per al futur». La Biennial és un espai necessari que els intèrprets hauríem de posar en valor, aportar-hi esmenes i ajudar a créixer per tal que no pari la música.

David Santaaulària

Crític d'Art

Obra guanyadora

Àlex Nogué

Hostalets d'en Bas, 1953

www.alexnogue.com

Artista visual i catedràtic de la Universitat de Barcelona. Editor de la revista científica BRAC (Barcelona, Recerca, Art, Creació). Ha publicat sis llibres sobre els processos de creació fonamentats en l'experimentació artística personal. Ha realitzat més de cinquanta exposicions individuals en diferents països. El seu treball artístic es vincula a l'ús metafòric de referències paisatgístiques.

Exposicions individuals recents

2015-2017. «Blau, encara», Museu d'Art, Tossa de Mar.

2012. «Res li va ser aliè/Res li serà aliè», Centre Cultural La Mercè, Girona.

2011. «Codi de subsistència A: Futur variable», Bòlit Centre d'Art Contemporani, Girona; «Les illes no existeixen» (amb Ester Baulida), Fundació Valvi, Girona.

2010. «42° nord. 2° est», Galeria Esther Montoriol, Barcelona.

2009. «Registres i posicions», Horizon Galery, Colera.

2008. «Lighting for John Baldressar's plant HIAP», Kaapeli, Hèlsinki (Finlàndia).

2007. «Antworten auf 23 Fragen, Àlex Nogué-Ester Baulida», Artothek, Munic (Alemanya); «Trementina. Una metàfora de la pintura», Còclea, Camallera.

Publicacions

2016. Davant la imatge. Barcelona: Comanegra/BRAC.

2013. Dibuir un arbre. Drawing a Tree. Barcelona: Comanegra.

2011. «Émotion, lieu et paysage» publicat a Les carnets du paysage núm. 21. París: Actes Sud.

2010. CANADELL, E; NOGUÉ, A. Art i Ciència. Barcelona: Universitat de Barcelona.

2008. «El paisaje en el arte contemporáneo: De la representación a la experiencia del paisaje» publicat a El paisaje en la cultura contemporánea. Madrid: Ed. Biblioteca Nueva.

2007. DESCARGA, J; NOGUÉ, À. Trementina, una metàfora de la pintura. Barcelona: Universitat de Barcelona.

2004. DESCARGA, J; NOGUÉ, À. Límits del dibuix. Tretze exercicis de dibuix, même. Barcelona: Universitat de Barcelona.

Boix

Pintura a l'oli sobre lona. Caixa de llum. Marc de fusta de til·ler. Una barra fluorescent de 122 cm de llarg de 36 W / 230 V.
207 x 126 x 200 cm

Obra comprada

Jordi Mitjà

Figueres, 1970

www.jordimitja.com

El treball de Jordi Mitjà, formalment heterogeni, ple de contingut i crítica social, a la vegada sensible i poètic, troba les seves fonts en imatges de la vida quotidiana que l'artista registra contínuament. Col·lecciona experiències i imatges, inventa situacions, indaga en arxius i proposa accions per examinar les reaccions humanes més simples davant de situacions imprevisibles. Extreu i inventa a partir de la realitat, bé a través d'un tractament filmic, bé creant publicacions o objectes, i les seves propostes susciten qüestions sobre l'individu, els comportaments socials i l'art. La seva obra es troba en col·leccions públiques.

Exposicions individuals recents

2017. «Jordi Mitjà. L'escultura no és important», Fundació Suñol, Barcelona; «Allò que vindrà», Espai d'Art i Creació Can Manyé, Alella.

2016. «El Sol, el magma» (amb Petra Feriáncova), Bòlit Centre d'Art Contemporani, Girona.

2015. «L'ordre feréstec», Galeria +R, Barcelona.

2013. «The expulsion from paradise», Galeria Cànem, Castelló de la Plana.

2012. «Perplexitat: Jordi Mitjà», Espai 13, Fundació Miró, Barcelona.

2011. «Antropofàgia casual», Galeria Raiña Lupa, Barcelona.

2010. «Dispersió de la primera pedra», Canòdrom de la Meridiana, Barcelona; «De Flâneur, Jordi Mitjà», Museu de l'Empordà, Figueres.

Exposicions col·lectives recents

2017. «Art-O-Rama», Salon International d'Art Contemporain, Marsella (França).

2015. «The Fountain head», Fondazione Zimei, Pescara (Itàlia); «Punk. Sus rastros en el arte contemporáneo», CA2M, Madrid (i posteriorment al MACBA, Barcelona).

2014. «Futurs abandonats. Demà ja era la qüestió», Fabra i Coats, Centre d'Art Contemporani, Barcelona.

2011. «An imaginary party. Trabajos sobre papel», Galeria Luis Adelantado, València; «Kunstsoff», Kunstlerhaus Sootborn, Hamburg (Alemanya); «La qüestió del paradigma. Genealogies de l'emergència en l'Art Contemporani a Catalunya», Centre d'Art la Panera, Lleida.

2010. «El geni de les coses», exposició itinerant, Diputació de Barcelona; «Antes que todo», CA2M, Madrid; «89 km. Colección CGAC», Museo de Arte Contemporáneo, Vigo.

Avui, escultura és sinònim de precarietat

Ferro, acer i perfils metàl·lics bicromats
136 x 70 x 17 cm / 50 x 45 x 6 cm

Pep Camps

Girona, 1962

www.pepcamps.com

Ha cursat estudis d'Història de l'Art a la UAB però s'ha format de forma autodidacta. Va començar en el món de l'art a principis dels anys vuitanta amb instal·lacions i *performances*. Va guanyar una beca de la Generalitat de Catalunya per fer estada a Berlín, a partir de la qual va centrar el seu treball en la pintura i el dibuix. Des de 1987 fins a 1992 va fer llargues estades intermitents a Àsia, fet que ha exercit una forta influència en la seva vida i obra. A finals dels anys vuitanta va guanyar beques de la Generalitat de Catalunya i del Banesto i va quedar finalista del premi del Grupo 16. La seva obra figura en diferents col·leccions públiques i privades. També ha realitzat escultura i ceràmica. Des de l'any 2000 imparteix cursos de pintura a l'Escola Municipal d'Art de Girona. Ha fet exposicions a Barcelona, Madrid, Bangkok, València i en diverses ciutats de França i d'Itàlia.

Exposicions individuals recents

2016. «Pep Camps. Variacions: 1990-2016»,

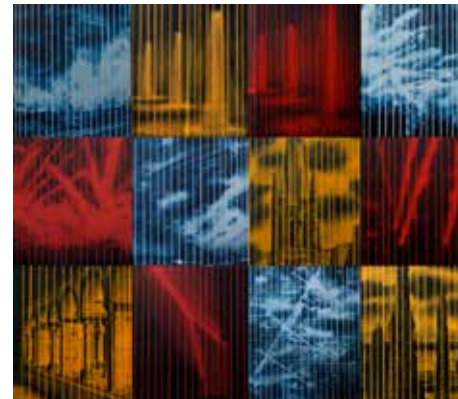
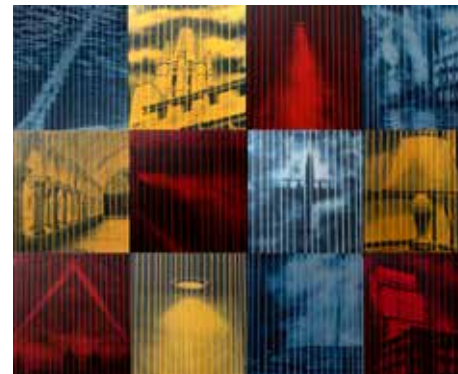
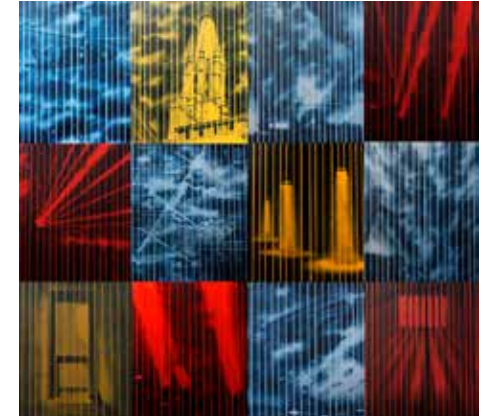
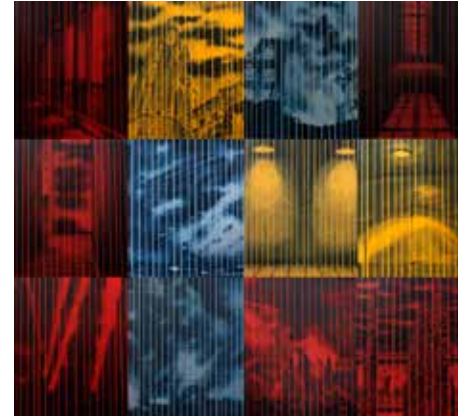
Centre Cultural La Mercè, Girona.

2015. «El pintor, el gat i el món», Divinum, Girona; «Tàntos», Les Bernardes, Salt; «Quadres comentats», Palol de Revardit.

2014. «Pintures i dibuixos de Pep Camps», Llibreria Vitel·la, l'Escala.

2013. «Exposició: Pep Camps», Palol de Revardit; «Pep Camps», Portal del Mar, Torroella de Montgrí.

2012. «Screen in progress», El Puntal, Banyoles; «Interior de contrast», Galeria Tartar, Sant Gallen (Suïssa).

Llums i ombres

Oli sobre fusta

Una peça composta de 12 peces de 46 x 38 cm:

138 x 152 cm

Roger Serrat-Calvó

Olot, 1982

www.rogerserratcalvo.com

Després de llicenciar-se en Belles Arts en l'especialitat d'imatge per la Universitat de Barcelona el 2004, va realitzar un curs d'especialització en imatge publicitària, editorial i de moda a l'IDEP. L'estiu de 2005 va iniciar els seus estudis de doctorat a la Universitat de Barcelona i va obtenir el certificat d'estudis avançats (DEA) el 2007. Treballa amb la imatge per articular els seus projectes personals. Amb uns antecedents molt vinculats a la fotografia de paisatge i arquitectura, el seu treball sol explorar zones límit on s'estableixen relacions i diàlegs particulars entre els elements presents i els ocupants d'aquests emplaçaments. Durant molt temps aquests àmbits suburbans han estat l'eix principal de les seves produccions. Actualment el seu treball es troba en un moment de transició amb altres temàtiques, com el treball amb l'error, l'equívoc o les interferències.

Des de fa alguns anys compagina l'activitat de fotògraf amb la docència i el desenvolupament dels seus projectes fotogràfics. També ha guanyat diversos premis i beques, com el premi Rodalies 4 o la beca Olot de Fotografia de Paisatge, i més recentment, la beca Agita. És soci fundador i president de l'Associació Cultural Binari d'Olot per a la promoció de la cultura i l'art contemporani.

Exposicions individuals recents

- 2012.** «Vora la mar», Centre Cultural La Mercè, Girona; «Leisure Time», Ateneu Central, Olot.
- 2009.** «Els altres paisatges», Kowasa Gallery, Barcelona.
- 2005.** «Espais per a la reflexió», IDEP, Barcelona.

Exposicions col·lectives recents

- 2013.** «Leisure Time», Casa de Cultura, Girona; «Res a veure», Galeria d'art Arcadi Calzada, Olot.
- 2011.** «Les variacions Goku», Temple Romà, Vic, i Sala 15, Olot.
- 2010.** «Espai genèric», Casa de Cultura, Girona.
- 2009.** «Indisciplinats», Sala 15, Olot.
- 2005.** «Reflex d'estiu», Agència Catalana de la Joventut i Sonimag Foto, Barcelona.

42.37516,2.89279
42.124475,2.947186

Fotografia
100 x 100 cm

Roser Bover

Girona, 1961

Llicenciada en Belles Arts per la Universitat de Barcelona. S'ha dedicat a la docència, a la creació artística en el camp del disseny industrial i al desenvolupament d'una obra subtil i poètica. És una artista que, amb una mirada crítica i pausada, posa de manifest una sensibilitat poètica i imaginativa que elabora discursos narratius a partir de les seves preocupacions socials i antropològiques. Treballa el suport digital, la fotografia, el vídeo, la manipulació d'objectes i les composicions fotomecàniques de petit format. Ha participat amb obres de videoart en diferents festivals i espais de creació, i ha intervingut en diverses exposicions.

Exposicions i festivals recents

- 2017.** Muntatge artístic D'orificis al mur, MUME, la Jonquera.
- 2016.** «...en l'esbatec del mur», Espai U, Girona.
- 2015.** «En videoconstrucció» amb l'obra Incubant un lloc, Festival MOT de literatura, Girona i Olot.
- 2014.** «Panorama» amb l'obra La veu i el lluny, Festival Loop, Arts Santa Mònica, Barcelona.
- 2013.** «Viatge extraordinari», Bòlit Centre d'Art Contemporani, Girona.
- 2011.** «Espectres de la llum», L'Altell d'Art, Banyoles.
- 2010.** Container (IGAC) i Festival internacional de vídeo i arts digitals (VAD) amb l'obra Ser en el desésser, Girona; Festival de poesia de Barcelona amb el poeta Roger Costa-Pau amb l'obra D'aquí ens ve, Fundació Tàpies, Barcelona.
- 2009.** «Indisciplinats», Sala 15, Olot.

Deslímit

Instal·lació
200 x 115 cm

Seleccionats

Isabel Banal

Castellfollit de la Roca, 1963

www.isabelbanalx.com

És llicenciada en Belles Arts per la Universitat de Barcelona. Viu i treballa a Barcelona i Abella de la Conca, i des de 1990 és professora de l'Escola Massana, Centre d'Art i Disseny, de Barcelona. La seva obra analitza la relació entre el món de la natura i el món urbà, contraposant el que és natural al que és artificial. L'ús del color blanc és un dels trets característics dels seus treballs, on representa sovint tant silenci com revelació.

Exposicions individuals recents

- 2016. «Natura morta amb passos», Fundació Miró, Barcelona.
- 2015. «Check-in», Container-IGAC, Barcelona.
- 2014. «Via Làctia», Arts Santa Mònica, Barcelona.
- 2012. «Equipatges de mà», En Residència, Barcelona.
- 2011. «La maleta [blava] de W.B.», Sala Walter Benjamin, Portbou. 2007. «Ascensioni», Galleria Enrico Fornello, Prato (Itàlia).

Exposicions col·lectives recents

- 2017. «El relat d'una exposició», Can Palauet, Mataró.
- 2016. «Bianyal 2016», la Vall de Bianya; «Vestir i desvestir cossos», Centre d'Art La Panera, Lleida.
- 2015. «The pop up. Becas Academia de España en Roma», Bellas Artes de San Fernando, Madrid.
- 2014. «Luce Coatta : dischiisure», Artopia, Milà (Itàlia); «La guerra che verrà non è la prima», MART, Rovereto (Itàlia); «Ni es crea ni es destrueix. Creadors En Residència», La Capella, Barcelona.

- 2013. «Biennal Girona», Casa de Cultura, Girona.
- 2010. «Biennal Girona», Casa de Cultura, Girona; «Nelle pieghe del mondo», Oristano (Sardenya); «Canòdrom 00:00:00», Canòdrom de la Meridiana, Barcelona; «Territori Lleida», Centre d'Art la Panera, Lleida.
- 2009. «Querformat», Kunstverein Tiergarten-Galerie Nord, Berlín (Alemanya); «La palabra es el hilo», Galeria Arcimboldo, Buenos Aires (Argentina); «Primera rèplica», Casa de Cultura, Girona i La Ciutadella, Roses.

Beques i premis

- 2013-2014. Beca Academia de España a Roma (MAEC).
- 2004. Beca d'Arts Plàstiques (Generalitat de Catalunya).
- 2000. 1r Premi Biennal de Vic.
- 1986. Beca d'Arts Plàstiques (Generalitat de Catalunya).

Al cistell

Fotografia

70 x 70 x 10 cm

Adrià Ciurana

Figueres, 1985

www.adriaciurana.com

És llicenciat en Belles Arts per la Universitat de Barcelona, en l'especialitat de pintura. En els últims anys ha realitzat moltes exposicions, tant individuals com col·lectives. També ha rebut diversos premis i mencions, alguns dels quals de reconeixement internacional, com el Grand Prix de la Biennial Jeune Création Européenne de Montrouge (França) i el Premi Sala d'Art Jove.

Exposicions individuals recents

2014. «Hipnosi», dins el programa Exposicions Viatgeres de la Diputació de Girona, Casa de Cultura de Girona, Museu Etnogràfic de Ripoll, Museu Cerdà de Puigcerdà, Museu de l'Empordà de Figueres, Museu de la Mediterrània de Torroella de Montgrí, etc.; «Expulsió», CoEspai, Girona.
2012. «Demà plourà», Museu de l'Empordà, Figueres; «Làgrimes de Cristo», Centre d'Arts, Port de la Selva.
2011. «Infraflor», Galeria Dolors Ventós, Figueres; «Si la claror dels ossos», Llibreria Vitel·la, l'Escala.
2009. Escultura Vint-i-dos buits a l'Espai del memorial democràtic en homenatge a les víctimes de la Guerra Civil i als represaliats pel franquisme (projecte amb Esther Pi), Boadella d'Empordà.

Exposicions col·lectives recents

2016. «Exilis», Galeria Dolors Ventós, Figueres.
2015. Swab Barcelona; 8a Biennial d'Art de Girona; «Evasionistes d'avui», la Puntual, Sant Cugat i Espai de Creació Carme Malaret, Sant Just; «Ver-se», Torre de Don Borja, Santillana de Mar, Museu de l'Empordà i Galeria Dolors Ventós, Figueres; «Tocats per la tramuntana», Fundació Galileo, Madrid.
2014. «Exposition des grands prix de la biennale Jeune Création Européenne», Académie Royale des Beaux Arts, Brussel·les (Bèlgica); «Són Europa», Museu de l'Empordà, Figueres.
2013. Biennale Jeune Création Européenne, itinerant per diversos països europeus; «Fuga», Fundació Tàpies, Barcelona; «Pictobcn», Hangar, Barcelona; 7a Biennial d'Art de Girona; Animula, MCAM, Barcelona.
2012. «Principes d'incertituds», Couvent des Minimes, Perpinyà (França); 14e Concurs Pintura Jove, Galeria Art Loft de Reus, Aula de Cultura Caixa Penedès de Vilafranca i Palau Moja de Barcelona.
2010. «De caps al nínxol», Galeria Dolors Ventós, Figueres.
2009. «Jocs i escrits per a deficients visuals», Museu del Joguet, Figueres; «Primera rèplica», Casa de Cultura, Girona.

Totxo dintre totxo 10

Gerros i morter

Variables 65 x 208 x 15 cm

Jordi Armengol

Santa Coloma de Farners, 1971

www.armengolroura.com

Format en Arquitectura Tècnica (UdG), doctor en Belles Arts (UB), màster en Arts Digitals (UPF) i postgraduat en Indústries Culturals (UOC). Actualment combina l'activitat artística amb la docència a l'Escola Municipal d'Art de Girona (EMA).

Exposicions individuals recents

2016. «Vestigi», Espai U, Girona.

2014. «Amics d'Infància», Galeria Esther Montoriol, Barcelona.

2012. «Espècies», Galeria Demiim, Girona.

2009. «La condició humana», Museu de la Pintura, Sant Pol de Mar.

2008. «Cares dures», Galeria Esther Montoriol, Barcelona.

2004. «Madadayo», Galeria Esther Montoriol, Barcelona.

2003. «Projeccions», Cambra de la Propietat Urbana de Barcelona, Barcelona.

Exposicions col·lectives recents

2015. Premi d'Escultura

2015, Can Framis, Fundació Vila Casas, Palafrugell; Biennal d'Art, Casa de Cultura, Girona.

2013. DelicARTessen 12, Galeria Esther Montoriol, Barcelona.

2012. DelicARTessen 11, Galeria Esther Montoriol, Barcelona.

2011. «Heterogèneas fatigas. Faustí Llucià, Pere Llovera, Antonia del Río i Armengolroura», Galeria Esther Montoriol, Barcelona; «Producció Pròpia», Centre Cultural La Mercè, Girona.

2010. DelicARTessen 10, Galeria Esther Montoriol, Barcelona.

Suspès

Instal·lació

80 x 120 x 120 cm

Levi Orta

L'Havana, 1984

www.ortalevi.blogspot.com

Graduat per l'Institut Superior d'Art de l'Havana el 2010 i la Càtedra d'Art Conducta el 2009. És un artista que investiga el component creatiu dins el component polític i se centra en les imprecisions de la frontera entre l'art i la política, on la realitat es torna irracional i, per tant, en una obra d'art en potència. Les seves obres es desenvolupen en el camp de la realitat i realitza accions conductuals que posteriorment són presentades com a instal·lacions, vídeos i/o fotografies.

Exposicions individuals recents

2017. «Creo que hablo mucha mierda. Forma, Política y Jet Lag», CDAV, L'Havana (Cuba); «¿Estaré haciendo arte político de derechas?», Sicart Gallery, Barcelona.

2015. «Gozando mientras trato de entender algo de política», Casal Solleric, Palma.

2013. «You and whose army», amb Núria Güell, Galerija Miroslav Kraljic, Zagreb (Croàcia); «Arte, relajo y resistencia», Servando Art Gallery, l'Havana (Cuba).

Exposicions col·lectives recents

2017. «Colección de archivo», Museo Nacional de Bellas Artes, l'Havana (Cuba); «Itinerarios XXIII», Fundación Botín, Santander.

2016. «Exposure 8: metabolism», Art Center, Beirut (Líban); «Krisis», Bonington Gallery, Londres (Regne Unit); «Mashrou Proletkult», AUB Byblos Bank Art Gallery, Beirut (Líban); «The Biennale de Paris in Beirut», Beirut (Líban); «The Soul Of Money», DOX - Centre for contemporary art, Praga (República txeca).

2015. «Grafización», Espacio Trapezio, Madrid; «Translocations. Project Observatory», Arts Santa Mònica, Barcelona; VII Biennial d'Art Contemporani de Jafre, Girona; «Entre, dentro, fuera / Between, inside, outside», Pavelló de Cuba a la Biennial de l'Havana (Cuba); «Límites Nómadas», Biennial of the Frontiers, Tamaulipas (Mèxic).

2014. «WE ArE HERE BeCAUSE YOU were/ARE (t)HERE», Studio Das Weisse Haus, Viena (Àustria); «Really Useful Knowledge», Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía, Madrid; 6è Saló d'Art Cubà Contemporani, CDAV, L'Havana (Cuba); «El text: Principis i sortides», Fabra i Coats, Barcelona; «Cómplices y testigos», ADNgallery (LOOP Festival), Barcelona.

Fuck the proletariat, I want to be official painter of the Gunther family

Acció-instal·lació

Dimensions variables

Javier Garcés

Saragossa, 1959

www.garcesjavier.blogspot.com

Va iniciar la seva activitat artística com a pintor l'any 1977 i posteriorment es va llicenciar en Belles Arts per la Universitat de Barcelona (1985), especialitat en escultura. Becat per Delfina Studios a Londres, entre els anys 1989 i 1990, al seu retorn a Barcelona va exposar a les galeries Gaspar, Alejandro Sales i Metropolitana (1991-1998). El 1991, buscant un aprofundiment en el treball amb el fang, es va traslladar a viure a la Bisbal d'Empordà, on resideix actualment. El 2012 va rebre el premi Fundació Vila Casas d'Escultura. La seva obra gira al voltant de la representació del natural, ja sigui en dibuix, pintura o escultura. En els últims tres anys s'ha centrat exclusivament en el dibuix amb llapis de colors, i en destaquen les sèries de dibuixos d'animals *El somni del taxidermista* i els retrats.

Exposicions individuals recents

2015. «Silenci Explícit», amb Víctor Dolz, Espai Artistaen, Palafrugell.

2014. «Javier Garcés i Lola Sandoval», Mas Oller, Torrent; «Javier Garcés», Castell Palau, la Bisbal d'Empordà; «Javier Garcés», Bisbal Ceram, la Bisbal d'Empordà.

2013. «Els cossos i les coses», Can Framis, Barcelona; «Javier Garcés», El Gat Bornaix, Cruïlles.

2011. «El niu», Galeria René Metras, Barcelona; «Visita al taller», Era d'en Saulot, Pals; «Javier Garcés», Populart, Capmany.

2009. «Javier Garces, sculptures and works on paper», Long and Ryle Gallery, Londres (Regne Unit).

Exposicions col·lectives recents

2015. «Art en obres», Espai Tònic, la Bisbal d'Empordà.

2013. «In vino veritas», Casa de la Paraula, Santa Coloma de Farners; «Bols d'artistes», Cel Obert, Rupia.

2011. «The Original Print Fair», Long and Ryle Gallery, Londres (Regne Unit).

Didi

Llapis de colors sobre paper
270 x 270 cm

Pep Aymerich

Sarrià de Ter, 1962

www.pepaymerich.com

Es va iniciar en el món de l'art durant els anys vuitanta a l'Estudi d'Art Fita de Girona. Ha treballat de manera autodidacta experimentant amb diferents disciplines artístiques. Ha fet performances, videoart, escultures, instal·lacions i últimament també escenografies. De la contínua recerca en el coneixement espiritual de l'ésser humà, en resulta una empremta de caràcter introspectiu que és comuna al llarg de la seva obra i trajectòria. El coneixement profund que té de materials com la fusta, la cera i la pedra li donen autoritat per poder posar-los al servei de la creació de l'obra. Ha creat diferents escultures públiques per a Banyoles, Sarrià de Ter, Celrà i Seül (Corea del Sud). En els darrers anys ha treballat en el projecte «El jo i l'altre» i ha realitzat escenografies per a diferents companyies teatrals i de dansa. Actualment està desenvolupant un projecte per aprofundir en com i per què es pot construir una cadira a partir d'un tronc.

Exposicions individuals recents

2017. Acció artística Crida les abelles (amb Jordi Esteban) en el marc del Primer Cicle d'Intervencions Artístiques, La Pletera, l'Estartit.

2014. «Macia Interacció Art Natura», Les Bernardes, Salt.

2013. «El jo i l'altre» (amb Jordi Esteban), Espai La Nau, Barcelona, i Bòlit Centre d'Art Contemporani, Girona.

2012. «Quico Estivill i Pep Aymerich», Les Bernardes, Salt.

2011. Mostra de videoart amb les peces Oclu-

sió-Eclusió i Plom-Cera-Carbó a la Fundació Valvi, Girona.

2008. «L'autisme del Jo», Casa de Cultura, Girona; «El buit daurat de la mirada», Centre Cultural La Mercè, Girona.

Exposicions col·lectives recents

2015. Cicle d'Art d'Acció amb l'obra Corpologia, Bòlit Centre d'Art Contemporani, Girona.

2013. «Interacció Art i Natura», Arts Santa Mònica, Barcelona.

Ala

Escultura

90 x 37 x 15 cm

Esther Pi

Barcelona, 1982

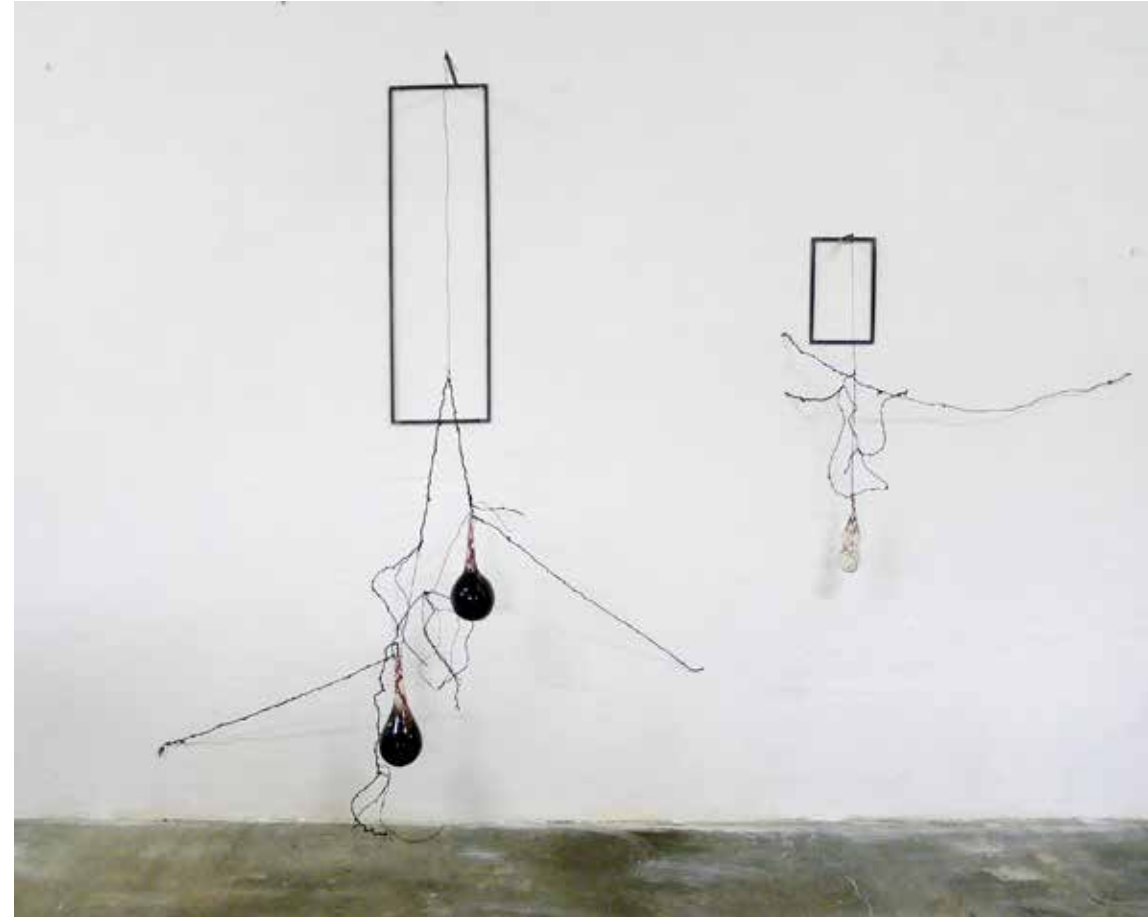
www.esterpigomez.com

Llicenciada en Belles Arts per la Universitat de Barcelona i especialitzada en escultura a l'Escola Massana. La seva obra se centra en l'experimentació i transformació de la matèria vinculada a la seva càrrega simbòlica. Estableix diàlegs entre materials, formes i textures amb els conceptes que sorgeixen en el procés de creació. La forma i el concepte s'inclouen en una unitat inseparable, per la qual cosa vol fer visible la qualitat característica de cada material perquè és part del seu llenguatge i del seu missatge (ja sigui intel·lectual o sensorial) en un determinat context. S'identifica amb un art holístic i multidisciplinari relacionat amb la psicologia, l'alquímia i la simbologia. Fa servir el seu cos i la natura com a eina i vehicle per a l'experiència creativa, entenent cos/natura com un microcosmos/macrocòsmos.

L'any 2009 va entrar a formar part del col·lectiu artístic OFF Massana amb una d'una beca de residència als tallers del Poble Espanyol de Barcelona. El 2010 va guanyar la beca d'escultura de la Fundació Güell i la beca d'arts plàstiques de la Fundació Felícia Fuster. El 2017 ha guanyat el segon premi del concurs internacional Rijksstudio Award 2017 del Rijksmuseum d'Amsterdam amb Eden Condoms (projecte conjunt amb Timo Waag). Ha comissariat l'exposició «Deriva i Control, interferències en el procés creatiu» a La Capella de Barcelona, entre d'altres. Actualment realitza els seus projectes artístics a l'Alt Empordà.

Exposicions recents

- 2017.** «Jeune création européenne», Museu de l'Empordà, Figueres.
- 2015.** «Tocats per la tramuntana», Centro Cultural Galileo, Madrid, i Espai Urban Gallery, Barcelona.
- 2014.** «Som el que som», Col·lectiu VIBRA, Mas Budó, Castelló d'Empúries.
- 2013.** «20 anys d'Urban Gallery», Barcelona; «Sincrònic», ACC, Barcelona.
- 2012.** «Negre clar», Taller La Reina, Barcelona; «Pòquer de dames», La Galeria, Barcelona.
- 2011.** «Encuentros III», Nau Ivanow, Barcelona; «Quin és el teu paper?», Setba, Barcelona; «Revoluciona, Fem Art 11», Centre Cultural Bonne-maison, Barcelona; «Mind the gap», Espai Agustí Massana, Poble Espanyol, Barcelona; «L'ànima dels titelles», Galeria AmberArt, Barcelona; «Un segle de dones», Setba, Barcelona.

Pèndol I

Tècnica mixta / Escultura i instal·lació

220 x 180 x 33 cm

Manel Bayo

Salt, 1966

www.manelbayo.com

Actualment combina la seva faceta d'artista visual amb la de professor a l'Escola Municipal d'Art del Centre Cultural La Mercè de Girona i realitza diverses activitats de gestió, promoció i/o reivindicació culturals.

Entre 2010 i 2012 va realitzar les pel·lícules *TieflandREMIX* i *RazaREMIX* sobre el nazisme i el franquisme utilitzant material cinematogràfic de l'època, i que es van estrenar al cinema Truffaut de Girona. Posteriorment *RazaREMIX* es va presentar al Festival Internacional de Cinema de Gijón i a l'Ingràvid de Figueres, mentre que *TieflandREMIX* es va presentar al Kosmopolis del CCCB de Barcelona. L'any 2013, ambdues peces van ser incloses a la base de dades de la Biblioteca del Centre d'Art Reina Sofia.

En la seva trajectòria com a artista visual cal destacar el primer premi del Festival de videoart digital (VAD 2006) per l'obra *Locus amoenus*, i el primer premi de la Biennal d'Art de Girona de 2013 amb l'obra *Setze bales per l'Assemblea Democràtica d'Artistes de Girona*.

Exposicions recents

2016. «Contra Naturam», Espai U de Lupusgràfic, Girona; Bianayal de la Vall de Bianya; Festival Lluminaària d'Olot; Festival Flux de vídeo d'autor, Arts Santa Mònica, Barcelona.

2015. «Una explosió de gas destrossa una casa», Les Bernades, Salt.

2014. «Mirall trencat», Les Bernardes, Salt; «Filtres apart», Bòlit Centre d'Art Contemporani, Girona.

Prairial

Graella a partir de 36 dibuixos
270 x 150 cm

Vicens Casassas

Barcelona, 1966

www.vicenscasassas.com

Llicenciat en Belles Arts (1993), amb un postgrau en Museologia i Gestió del Patrimoni Cultural (1996) i un doctorat en Art a l'Era digital (2005) a la Universitat de Barcelona. Artista multidisciplinari que combina les instal·lacions escultòriques i treballs en vídeo i fotografia, predominantment en espais públics. Ha exposat el seu treball regularment des de 1996 a Catalunya, França, Alemanya, Senegal, Àustria... Ha obtingut diverses beques artístiques i subvencions i té obra a diverses col·leccions públiques. Forma part del col·lectiu MIOP, amb el qual ha desenvolupat projectes artístics a Senegal, Xina, Uzbekistan, etc.

Exposicions recents

2014. «Eur(h)ope», Ginebra (Suïssa); «Ni es crea ni es destrueix», Creadors en Residència, La Capella, Barcelona.

2013. «Pirineus: art i ecologia al segle XXI», Museu Terrus, Elna (França).

2008. «Barça ou Barzakh», L'Aparador, la Seu d'Urgell.

Runes - Creixement

Instal·lació

Mides variables

Jordi Puig

Cerdanyola del Vallès, 1963

www.jordipuig.com

Fotògraf i editor, ha publicat com a autor més d'una cinquantena de llibres de fotografia i paisatge amb l'editorial Triangle Postals. En destaquem *Jocs i Juguets* (1998), *Dalí, el triangle de l'Empordà* (premi al millor llibre de Promoció de Catalunya l'any 2003), *El Baix Empordà* (2003), *Retrats 799* (2005), *Pirene Nostrum* (2006), *Catalunya!* (2008), *La Garrotxa* (2011), *El paisatge de la Costa Brava* (2012)... També ha col·laborat amb diversos museus i institucions del país. En l'àmbit creatiu realitza projectes en format expositiu o publicacions. Actualment fotografia col·lectius diversos mitjançant trobades ja establertes, o bé s'inventa nous col·lectius a partir de fets espontanis i convocatòries festives, amb una intencionalitat que va més enllà del resultat fotogràfic.

Exposicions recents

- 2017. «Premi de Fotografia», Museu Palau Solterra, Torroella de Montgrí.
- 2015. Biennal d'Art de Girona, Casa de Cultura, Girona.
- 2014. «Silencis. Figueres sota les bombes», Museu de l'Empordà, Figueres.
- 2012. «Tots Sants», Centre Cultural La Mercè, Girona.
- 2010. «Otakus», III Japan Weekend, Palau Sant Jordi, Barcelona; «El teu joguet preferit», Museu del Joguet, Figueres.
- 2009. «Cor salvatge», CCC, Figueres; «I tu, a qui t'encomanes?», Museu dels Sants, Olot, i Museu de Montserrat.
- 2008. «Mascotes», Museu d'Art Contemporani, Cerdanyola; «Assaig visual i escriptura» (amb Antoni Puigvert), Fundació Vila Casas, Palafrugell.

Sant Feliu de Lladó

Fotografia

110 x 140 cm

Guillermo Basagoiti

Madrid, 1972

www.guillermobasagoiti.com

Autodidacte, reconeix les seves arrels de manera fulminant. Les sent, mira i observa, compara i expressa. Tot i això, en el seu procés creatiu es deixa endur per la passió, traient, tallant i acoblant en una obra que és fi reflex d'aquella Astúries que el va veure créixer, boscos i humitats que inspiren la seva contundència, el seu cromatisme i uns talls directes, sincers i nets. Amb la inclusió de noves textures i materials, s'expandeix en la recerca, en una necessitat de desarrelament com a forma de mitigar la sorpresa per un paradís perdut. Treballa per projectes, seguint un vibrant fil conductor, com una melodia que ens duu per fustes en múltiples facetes, a moto-serra, pals i escatats, blaus i pedres geometritzades. Ens sorprèn amb vermells tints, ferros i verds, amb la naturalesa que l'envolta, amb alabastres, pissarres, paper i retalls, punts, pinzells, grocs, pots, radials, soldadures, cables i grues... infinitat de moviments que s'agrupen per expressar la seva particular visió del món.

El seu art és el de mostrar un qüestionament conceptual que desvetlla valentes apostes materials plenes d'emoció estètica. Són les seves pròpies regles a una societat normativitzada. Les seves escultures són eines de reflexió. És, de ple dret, un artista, un hàbil coneixedor de l'ofici, una d'aquestes persones que amb els seus gestos expandeixen les fronteres del nostre imaginari.

Exposicions recents

2017. «Epigènesis», Bòlit Centre d'Art Contemporani, Girona i Museu de la Mediterrània, Torroella de Montgrí; «En expansió», Llibreria 22, Girona; «Projecte 268041», Espai Tònic, Vulpellac; «Arte y naturaleza», Cueva de Valporquero, León.

2015. «Art en obres», Espai Tònic, Vulpellac.

2014. «A pesar de Newton», Espai Tònic, Vulpellac; «Diálogo e intersecciones entre poesía y artes plásticas», MIHACALE, Castella i Lleó.

2013. «Espacio 120», Museo Wurth, La Rioja.

2012. «Guillermo Basagoiti y Bill Basagoiti», Instituto Leonés de Cultura, León; «Entre amigos», Galería Cornión, Gijón.

Topologies pulmonars

Cautxú inflat i audiovisual

Escultura i instal·lació audiovisual

250 x 250 x 75 cm i 250 x 250 x 250 cm

Maria Mercader

La Bisbal d'Empordà, 1969

www.mariamercader.wordpress.com

Llicenciada en Belles Arts i Història de l'Art per la Universitat de Barcelona, va fer una estada a la Freie Kunst Akademie de Freiburg (Alemanya) per especialitzar-se en pintura. La seva obra plàstica, a través dels elements visuals i conceptuals, transmet un seguit d'emocions a l'espectador.

Exposicions recents

- 2017. «Empordà, artistes i mirades», Castell Palau, la Bisbal d'Empordà.
- 2015. «Art i espiritualitat», VI Parlament Català de les Religions, antiga església de Sant Domènec, Girona.
- 2013. «Cercle de conversa», El Tint, Banyoles.
- 2012. «Art per Etiòpia», Casa de Cultura, Girona; «La dansa del temps», Museu de la Mediterrània, Torroella de Montgrí. 2009. «Visions del lai de Catarina», Fundació Valvi, Girona.

Els set dons de l'esperit

Mixta / pintura
110 x 250 cm

Esteve Subirah

Ullà, 1975

www.estevesubirah.com

Alumne de l'Escola Municipal d'Art de Girona, ha realitzat diverses estades formatives en tallers d'artistes. Els treballs que formen l'etapa 1997-2008 es despleguen a partir de dispositius i materials diversos (caixes de llum, projeccions de vídeo, fotografies, murs, cinta adhesiva...) i giren a l'entorn de preocupacions com la relació entre imatge, cos i tecnologia o imatge i espais en trànsit o no-llocs. A partir d'un especial sentit de present es representa l'esser humà dins una amalgama de fragilitats i contradiccions. A partir de 2008, amb les obres titulades *Perdre les formes*, negocia amb conceptes de memòria i percepció, en alguns casos, o amb problemàtiques de la representació en d'altres. El lloc és confrontat amb les representacions que ha generat i interpretat des dels seus usos i delimitacions. En la praxi artística es recodifiquen restes de diferents processos socials i polítics dels llocs on s'actua, o restes i formes extretes directament de l'entorn natural o industrial. Elements, tots ells, que són presentats amb aparença de mínima intervenció.

Exposicions recents

- 2016.** «Lloc, memòria i salicòrnies», amb la intervenció artística Forma 26 Pletera, l'Estartit; «Carrers en vers», Torroella de Montgrí.
- 2014.** «Corrent continu, lectures de paisatge», Casal Son Tugores, Alaró (Mallorca) i Bòlit Centre d'Art Contemporani, Girona; «Cor latent», Casa Pastors, Girona.
- 2013.** Biennal d'Art de Girona, Casa de Cultura, Girona.
- 2012.** «Perdre les formes, segon exercici», Capella Sant Antoni, Torroella de Montgrí.
- 2011.** «Formes d'identitat, artistes catalans a Londres», Casa Elizalde, Barcelona; «Perdre les formes, primer exercici», Centre Cultural La Mercè, Girona.
- 2009.** «Indisciplinats», Sala 15, Olot; «Contact: mostres entorn de la fotografia contemporània», Bòlit Centre d'Art Contemporani, Girona.

Forma 28 (formes, estructura, esperances, utopia)

Instal·lació

12 x 260 x 250 cm

Sebi Subirós

Figueres, 1961

www.sebisubiros.blogspot.com.es

Es va iniciar en les tècniques de gravat al taller Edicions Tristan Barbarà a Figueres. Ha col·laborat amb artistes com Antoni Tàpies, Víctor Mira, Emil Schumacher, Rafa Forteza, Miquel Barceló, Jaume Plensa, Riera i Aragó... com a gravador, assessor i posteriorment estampador. També ha participat en l'execució de diversos llibres d'artista amb gravats d'Oteiza, Moisès Vilella, Rafa Forteza, Riera i Aragó, Víctor Mira...

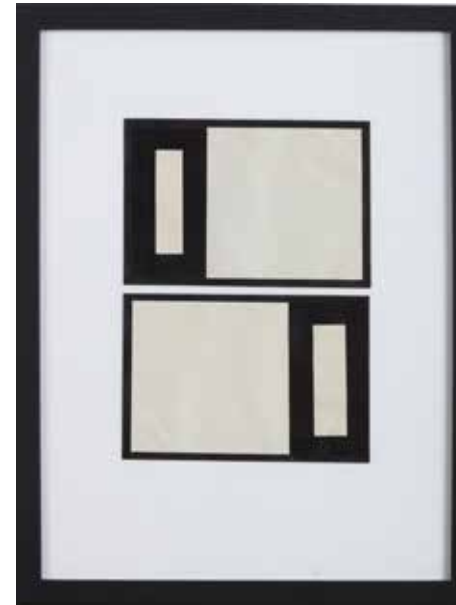
L'any 1996 va inaugurar el Taller Calcogràfic Lupusgràfic Edicions a les Escaules, que posteriorment es va traslladar a Girona. Com a professor de gravat, imparteix cursos en el seu taller i en diversos centres públics i privats. L'obra de Subirós es pot veure permanentment a les galeries Ferran Cano (Palma de Mallorca), Maragall Edicions (Barcelona), Galeria Pro Arte (Freiburg, Alemanya), Rasmus (Odense, Dinamarca), Galeria El Mono de la Tinta (Madrid) i Denisse Van de Velde (Aalst, Bèlgica), i també en algunes col·leccions públiques, com la Biblioteca Nacional de Catalunya, la Fundació Vila Casas de Palafrugell, la Fundació Miró (Palma de Mallorca) o el Museo del Grabado de Fuendetodos (Saragossa).

Exposicions individuals recents

2017. «Epistolari secret», Llibreria Vitel·la, l'Escala.

2016. «El nuvi de la dona barbuda», Espai Tònic, Vulpellac; «Monogràfics de Sebi Subirós», Fundació Rodríguez-Amat, Garrigoles.

2013. «Cims», Lupusgràfic, Girona. 2010. «DSPRCO» (amb Jordi Isern), Centre Cultural La Mercè, Girona.

Epístola I, tríptic

Sobres de difunts, collage, poesia visual

Tres peces de 40 x 30 cm

Blaublau: Omar Ajlani

Santiago de Compostel·la, 1979

www.blaublau.org

Llicenciat en Belles Arts per la Universitat de Barcelona l'any 2005. Fundador, juntament amb Mariona Terrats, de l'Associació d'Art BlauBlau de Girona, a través de la qual organitza cursos, tallers i exposicions.

Exposicions col·lectives recents

2013. VII Biennal d'Art, Girona.

2012. Concurs de pintura Humet-Saula, Barcelona; «Cuarto izquierda», Sala CoEspais, Girona.

2009. «Exposició laberíntica», Museu d'Art, Girona.

2007. Concurso de Ráfagas, La Casa Encendida, Madrid.

Premis i beques

2003. Beca Arco'03, Madrid.

1996. 2n Premi Certamen Galego de Artes Plásticas.

1993. 2n Premi Certamen Galego de Artes Plásticas.

1992. 1r Premi Certamen Galego de Artes Plásticas.

Tomateres

Videoinstal·lació

2 x 3 m

Jordi Morell

Salt, 1975

www.jordimorell.net

És artista visual i professor del Departament d'Arts Visuals i Disseny de la Facultat de Belles Arts de la Universitat de Barcelona. Té el títol de doctor per la Universitat de Barcelona, amb la tesi *[Mind the Gap] Experiències i representacions contemporànies entorn del forat* (2016). Ha estat artista resident a l'Espai EART de Barcelona (2013-2016).

Actualment participa en el projecte artístic «Lloc, memòria i salicòrnies. Una mirada des de l'art contemporani a la desurbanització de la Pletera», col·laboració vinculada al projecte europeu LIFE Pletera (LIFE13-NAT/ES/001001) en la restauració d'un esbós de maresmes a l'Estartit (2015-2018).

Ha publicat diversos articles a la revista *Estúdio. Artistes sobre Outras Obras* (Facultat de Belles Arts, Universitat de Lisboa) i col·labora amb la revista *Aurora. Papeles del Seminario María Zambrano* (Facultat de Filosofia, Universitat de Barcelona) amb aportacions artístiques des de 2007.

Ha resultat finalista en les Biennals d'Art de Girona dels anys 2010, 2013 i 2015 i del Premi Internacional de Pintura Guasch-Coranty dels anys 2008 i 2012, entre d'altres.

Exposicions recents

2014. «Corrent Continu. Lectures de Paisatges», Bòlit Centre d'Art Contemporani, Girona i Addaya, Alaró (Mallorca).

2008. «Becats Guasch-Coranty» amb l'obra *Projecte (PER)FORAT*, Arts Santa Mònica, Barcelona; «Rodalies 2, xarxa transversal de centres d'art» amb l'obra *Ocupació temporal de l'espai amb negre com a contenidor*, Espai Cavallers, Lleida.

2006. «Camps d'acció», Sala d'Art Jove, Barcelona; «Plantes, animals i altres companyies», Galeria Senda, Barcelona; «Transart 5», Vrije Academie, la Haia (Països Baixos).

Étoile comme anus
[Després de llegir G. Bataille]

Animació

Mides variables

Víctor Masferrer

Barcelona, 1980

www.victormasferrer.com

Llicenciat en Filosofia per la UdG, va estudiar escultura a l'Escola Massana de Barcelona. Ha rebut diverses beques, com la beca Idensitat (2009), Inundart (2010), Kreas (2011) i Fita (2014), i ha estat artista en residència a Itàlia i a Salt. Com a artista desenvolupa des de fa anys una investigació relacionada amb la llum i els processos perceptius, la fotografia experimental i les tecnologies, en relació amb la geometria i l'espai. També exerceix tasques docents centrades en l'estudi de la forma i de la natura.

Actualment prepara diverses exposicions del projecte Clarianes de bosc, que itinera per les comarques gironines.

Exposicions individuals recents

2015. «La memòria del cel», Ochi, Ciutadella, Menorca; «Trànsits», La Cova de La Volta, Girona.

2014. «Tacte i llum», Fundació Fita, Girona.

2012. «Rámlah», Museu d'Història, Girona.

2011. «Seqüències VII», Fundació Atrium Artis, Girona.

2008. «Trànsits», Soterrani d'Art, Girona.

Exposicions col·lectives recents

2016. «Celestografias», Hangar, Barcelona.

2015. «Deus ex machina», Espai 22, La Volta, Girona.

2013. «Derives i derivades», Les Bernardes, Salt; «Festival Pepe Sales», Centre Cultural La Mercè, Girona.

2012. «Work in progress», Fundació Atrium Artis, Girona; «Fràgil costura», Fundació Atrium Artis, Girona.

2011. «Rumors», Sala Fidel Aguilar, Bòlit Centre d'Art Contemporani, Girona.

2010. «Apunts i notes», Fundació Atrium Artis, Girona.

2009. «Projecte Radiomensió», Torre Muntadas Espai d'Art, Barcelona; «L'ignot d'un mateix», Festival Surpas, Portbou, Girona; «Escala 1:1, intervenció a l'espai públic», Banyoles, Girona.

2008. «Mostra d'Art Jove», Estació d'Olot, Girona.

2007. «Pulsions», La Capella, Barcelona; «Hylé», Escola Massana, Barcelona.

Crisàlide de llum

Tornejat i escultura

30 x 30 x 125

Jurat

Els membres de l'edició d'enguany han estat

Carme Sais

Cap d'Àrea de Cultura de l'Ajuntament de Girona

David Santaaulària

Crític d'Art

Carme Cluselles

Directora del Museu d'Art de Girona

Eugeni Prieto

Gestor cultural

Quico Estivill

Artista

Sebastià Goday

Secretari

Crèdits

Idea i direcció

Fundació Casa de Cultura de Girona

Coordinació

Sebastià Goday i Mònica Aymerich

Edició i correcció de textos

Queralt Vila

Correcció de proves

Dani Vivern

Disseny

Etervisual

Impressió

Gràfiques Alzamora

Dipòsit legal

GI 1369 - 2017